

FRIDERICI BOLLINGII

Oost-Indisch Reisboek,

Bevattende zijne reis naar Oost Indië,

zoowel als

De beschrijving van eenige plaatsen,

met een aantal

Ceremoniën der Heidenen, zoowel met betrekking tot
hun godsdienst als tot het aangaan van hun huwelijk,

als ook van

De Negotiën, met der tegenwoordige regeerende Hollandsche
Heeren aankomst, gage, promotie en politie in Oost Indië.

Desgelijks

Zijne reis terug naar het Vaderland.

Kopenhagen,

Te koop bij den Boekhandelaar van Z. Koninkl. Maj.:

Daniel Paulli,

wonende bij Onze Vrouwe school.

In het jaar 1678.¹

(Uit het Deensch vertaald door Mej. JOH. VISSCHER).

¹ Een ex. van het oorspronkelijk werk van den geboren Noor, Frederik Bolling (Bollingius), voluit Frederik Andersen Bolling, berust in de Universiteits-Bibliotheek te Leiden, en is getiteld: «Oost-Indiske Reise-bog hvor udi befattis hans Reise til Oost-Indien saa vel og eendeel Platzers Beskrivelse med en Andtall Hedningers Ceremonier . . . etc.», VIII + 96 pp., kl. 4°. — De reden om deze vertaling in onze Bijdragen af te drukken, is zoowel het vaak belangrijke materiaal dat het boekje bevat omtrent Oost-Indië (hier en daar ook over Zuid-Afrika en China), als het feit dat deze tekst, ten minste aan Nederlanders, onbekend bleef.

Men kan zeer lang zoeken naar eenig Ned. geschrift, waarin Bolling als zegsman wordt aangehaald, en het dan waarschijnlijk nog niet vinden. Toch is er — mits *kritisch* gebruikt — veel in Bolling aan te treffen, dat zoowel nieuw als belangrijk is; vooral de door hem te Batavia doorleefde tijd (7 Juni 1670—7 Juni 1672, en opnieuw 3 Dec. 1672—4 Febr. 1673, toen hij «verlost» werd) wordt met belangrijke door hemzelf ervaren gebeurtenissen beschreven; al lascht hij daarbij eveneens heele stukken in (omtrent de Buitenkantoren b. v.) die van hooren zeggen zijn, en talrijke fouten bevatten. De periode tusschen 7 Juni en 3 Dec. 1672, toen hij met een «vrijman» uit Batavia een handelsreis ging maken naar Canton, is hier en daar ook niet van belang ontbloot; al zou men daarbij liefst teruggaan tot zijn speciale beschrijving van China, die hij in dezen tekst noemt, maar welke nimmer in het licht is verschenen, en dus wellicht in eenige Noordsche Bibliotheek als handschrift nog schuilt.

Er is nog iets anders dat Bolling's boekje interessant maakt. Hij is de *eerste vreemdeling* die zijn in hoofdzaak op Java (speciaal Batavia) in dienst der O. I. Compagnie doorgebrachten soldaten-tijd voor het publiek te boek stelt; nadat SAAR (1662) en VON DER BEHR (1668) vooral andere gedeelten van haar handelsgebied hadden beschreven (Ceilon en deels Perzië); de Zwitser HERPORT (1669) vooral zijn krijgsdienst op Formosa en aan de kust van Malabar had vervuld; en MERKLEIN (1672) als scheepsdokter overal had rondgezworven. Op hem volgen dan in den tegenwoordigen Ned.-Indischen Archipel vooral Duitschers en Zwitsers (SCHREYER, 1681; WURFFBAIN, 1686; SCHWEITZER, 1688; HESSE, 1690; FRIK, 1692; en lateren), maar BOLLING's boekje in begin 1678 verschenen is het eerste van vreemdelingen speciaal over onze tegenwoordige Oost. Bovendien, als Noor, geeft hij eenige — zij het zéér vluchtige — berichten omtrent het Deensche kantoor te Bantam; en de Deensche nederzetting aan de Kust van Koromandel, waar Christiaan IV in 1620 Tranquebar had verworven en er het fort Dansborg gesticht.

voor verlovingssteeken bij hen), dan komen ze tesamen in Mei wanneer, als het volle maan is, hun nieuwjaar valt; zij worden dan versierd met schapendarmen, die vol vuil zitten, en met een krans van struisveeren om hoofd en middel (het land is namelijk vol struisvogels). Een gemeen Hottentot mag anders niet met struisveeren versierd loopen, doch alleen maar hun koningen en vorsten, maar als zij trouwen, dan wordt het hun *geconcedeerd*. Dan heeft er een groote bijeenkomst plaats, bruid en bruidegom komen hand in hand aan, en de heele vergadering joelt en schreeuwt terwijl hun priester verschijnt met een brandende fakkel in zijn rechterhand, en met de linker een stuk hout, in den vorm van eene halve maan, op en neer zwaait. Zoodra nu de priester fakkel en maan om het jonge paar zwaait, vallen zij op de knieën, met hunne handen wijzende naar de halve maan en naar den hemel, daarmee te kennen gevende, dat hemel en maan zich van hen afwenden zullen als zij elkander niet trouw blijven. Daarna spreekt de priester eenige woorden over hen uit en daarmee keert ieder naar zijn woning terug. Als er iemand bij hen sterft, begraven ze hem geheel naakt en de priester komt weer met fakkel en halve maan, waarmee hij dan getuigenis aflegt, dat de doode deugdzaam geleefd heeft in zijn huwelijk. Maar als er een vrouw sterft, die nog een zuigeling heeft, dan wordt het kind levend met haar begraven, in de veronderstelling dat voor een kind hetwelk nog gezoogd wordt, na moeders dood niet gezorgd wordt. Verder houden zij, als de zon is ondergegaan, de wacht bij een groot vuur, al springende en joelende, opdat de leeuw niet zal komen om hun kwaad te doen. Wat hunne spijsen betreft, deze Hottentotten eten rauw vleesch en rauwe visch (zooals zij ze uit het water vangen). Zoodra zij de huid van een schaap hebben afgetrokken, eten ze het op; ze hebben steenen messen en zij leven 100 jaar en zijn niet vaak ziek.

De Hollanders sturen nu en dan soms 100, soms 200 ruiters in dit Hottentottenland, met tabak, koperen en ijzeren ringen, onechte paarden, waar zij dan paarden, die zoo klein zijn als de Noorsche, koeien en schapen tegen inruilen. Deze schapen zijn zoo groot als een eenjarig kalf bij ons en hebben een breed achterste en een heel korten staart; de Hottentotten verkoopen zoo'n schaap voor een stuk tabak zoo lang als een vinger. Maar het is zonderling, dat het een koopman of soldaat op

strengere straf verboden is, koopmanschap te doen met deze Hottentotten. De Compagnie wil zelve de winst hebben en zij neemt weer 8 gulden voor zoo'n schaap. Ik ging elken dag aan land om dit *Cabo* eens goed te bezien en ik zag verschillende dieren, die ik vroeger nooit gezien had. Men vindt hier in Africa van allerlei dieren: leeuwen, luipaarden, tijgers, beren (die zwartbont zijn), vossen, wilde paarden met zwarte en witte strepen, die als vlammen over hun geheele lichaam gaan en welker pooten zoo dun zijn als van eene ree. Zeepaarden, die elders genoemd worden *Hippopotamos*, worden aangetroffen in Tafelbaai zoowel als in de rivier *Nilo*. Deze heeft korte pooten als een os, een kleinen, stompen staart, een zeer dikke huid, lange, smalle tanden en den kop van een os, lange lipharen; hij loopt soms op het land en eet het gras dat aan het strand groeit; hij zit vol traan, waar men zich mee insmeert tegen gezwellen, die er door verdwijnen; zijn tanden zijn goed tegen tandpijn, als men zijn tanden daarmee stookt; zijn bloed wordt in Oost-Indië door schilders gebruikt voor verf.

Hier vindt men ook Bavianen, die zoo groot zijn als vaarzen, doch geschapen als apen; deze Bavianen verzamelen zich in groote menigte tegen den avond, slaan zelve vuur met twee steenen, dragen hout aan bij het vuur en maken dan alarm, evenals van de Hottentotten is verteld, opdat de leeuwen hen niet zullen overvallen.

Hier vindt men ook het dier *Rhinoster* of *Rhinoceros*, dat in Indië voorkomt op *Bengala* en *Patana*, een donkerblauwe kleur heeft, maar met iets witachtigs, is 5 el hoog en 4 el lang en heeft heel korte pooten; om den bek heen is hij als een zwijn en hij heeft een krommen hoorn op den neus, 1 el lang, sommige hebben witte, andere zwarte hoorns (ik kocht op mijn terugreis 4 van elke soort, gaf 2 rijksdaalders per stuk op *Cabo bonae Spei*, welke de Engelschen mij afnamen); ze hebben ook een krommen hoorn in den nek, een halve el lang, en van den rug tot aan de pooten als 't ware harde schubben, net alsof die op hun lijf vastgebonden zijn; met zijn scherpe tong kan hij een mensch met been en al likkende verslinden. En hij ziet er uit, zooals de afbeelding ¹ aanduidt. Dit dier is de voornaamste vijand van den olifant, en als hij met hem wil

¹ Deze onbeduidende afbeelding staat op het titelblad van het boek. VERT.

vechten, scherpt hij zijn hoorn tegen een steen en loopt den olifant tusschen de pooten en steekt hem met den hoorn in den buik, waar diens huid dun is. Maar mislukt dit hem, dan slaat de olifant hem dood met zijn lange slurf en scheurt hem in stukken met zijn lange tanden; al wat er aan zijn lichaam te vinden is, wordt in Indië als medicijn gebruikt.

Er zijn verschillende meeningen omtrent de vraag of dit dier de Eenhoorn is, waarover gesproken wordt, daar men het dier Eenhoorn niet vinden kan in de gestalte waarin hij door sommigen afgebeeld is, want zij teekenen hem als een paard met een hoorn midden op het voorhoofd. Sommigen beweren, dat de reebokken die gevonden worden op *Cabo de bona Esperança* de Eenhoorns zouden zijn, omdat enkele daarvan 2 el lange hoorns op het voorhoofd hebben en andere hoorns van 1 el lengte, zwarte of witte, en die hoorns groeien in knotten als het Japansche riet en sommige alsof ze gedraaid waren.

Men vindt hier ook olifanten, wat overal in de wereld de grootste landdieren zijn; men ziet ze ook in overvloed op *Java Majori* in Oost-Indië. De grootste is 9 el hoog, 7 el lang. Hij is het verstandigste van alle dieren, verstaat de landstaal die daar gesproken wordt — dit dier is gehoorzaam en dienstvaardig; wat het leert, onthoudt het, het is vriendelijk en eergierig. En men moet er zich over verwonderen: elken morgen als de zon opkomt en wanneer het nieuwe maan is, strekt de olifant zijn slurf omhoog naar den hemel en laat een sterk geluid hooren, alsof men een bazuin blaast, om de zon en de maan welkom te heeten. Ook kan men deze dieren niet bevelen naar het schip te gaan voordat men hun beloofd heeft, dat zij terug zullen komen op de plaats van waar men ze gehaald heeft. Enkelen heeft men geleerd, op de knieën te vallen. Ik heb olifanten gezien, die met het zwaard konden vechten, en dansen. Alle spijs en drank, die de olifant tot zich neemt, neemt hij aan en voert hij naar den mond met zijn slurf — die slurf is zijn hand, zijn kracht ligt in de slurf, hij kan daarmee groote, dikke boomen vellen. De beide tanden, die buiten zijn bek uitsteken, zijn bij de grootste 2 el lang; uit Oost-Indië worden ze uitgevoerd; hij kan geen muizen verdragen, baadt zich elken dag in de rivieren en omdat hij door zijn grootte niet zwemmen kan, neemt hij water op in zijn slurf en sproeit dat uit over zijn heele lichaam. Plinius, Epiphanius, Aristoteles

statueeren, dat de olifant 12 jaar drachtig is, anderen 10 jaar, enkelen 2 jaar, terwijl ik gehoord heb, dat Generaal *Madsuiker* [Maetsuycker] te Batavia bevonden heeft, dat de olifant 18 maanden draagt en in zijn heele leven niet meer dan 3 maal werpt en in 6 jaar zijn jong grootbrengt. De olifant is volwassen in 12 jaar; er zijn slechts twee plaatsen in Oost-Indië waar men witte olifanten vindt, namelijk op Ceylon en Siam. Komt een van deze olifanten bij de anderen, die meestal zwart zijn of muscuskleurig, dan valt de zwarte op de knieën voor den witte, waaruit voortvloeit, dat men verstaan moet, dat de zwarte Heiden den blanken Christen onderdanig behoort te zijn. De olifant heeft op zijn rug een harde huid, de staart is heel kort, hij kan daarmee geen vliegen verjagen, maar hij kan zijn huid zoo in rimpels trekken, dat de vliegen er in doodgedrukt worden; korte haren op hun ledematen; de huid van den buik is dun; als een mensch een ongetemden olifant tegenkomt en deze zich wil vernederen voor hem, dan neemt hij dien mensch op met zijn slurf, zet hem op zijn rug en draagt hem weg waarheen hij maar wil. De Heidenen gebruiken den olifant in den strijd, er kunnen acht gewapende mannen op hem zitten. Hier vindt men ook struisvogels, zooals ook in Moorenland, die zeer hoog zijn; als zij hun hals opheffen steken ze boven het hoofd van een grooten man, die te paard zit, uit, iedere stap dien ze nemen is 18 voet lang als ze op 't langzaamst loopen, ze kunnen niet hoog vliegen, hun klauwen gelijken op hertehoeven. Als iemand hen vervolgt, zijn ze zoo vernuftig, dat ze een steen tusschen hunne klauwen nemen en dien naar hun vervolger werpen, zoodat hij vluchten moet. Er staat geschreven, dat zij staal en ijzer kunnen eten, maar toen ik hun dat voorwierp, wilden ze er niet aan, doch been eten ze wel. Het grootste profijt van deze dieren zijn hun eieren en vederen. De eierschalen worden gebezigd voor drinknap en de veeren tot pluimen. In de Schrift wordt over den vogel gesproken Levit. XI, vs. 16, Deut. XIV, vs. 15 en Job XXXIX, vs. 16.

De struisvogel, die in *China* gevonden wordt, is geheel anders, hij is even hoog als de Afrikaansche struisvogel, maar heeft smallere pooten en hij draagt zijn struisveeren op den kop, de andere op den rug; daarbij is hij beter te vangen dan de andere — zijn eieren zijn even groot als die van den ander, maar de zijne zijn geel en die van den ander wit.